

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

BARAZSULY ETA

VACANȚĂ LA KYOTO

ARGONAUT
CLUJ-NAPOCA, 2018

Cuprins

Capitolul 1.....	5
Capitolul 2.....	16
Capitolul 3.....	30
Capitolul 4.....	49
Capitolul 5.....	82
Capitolul 6.....	117
Capitolul 7.....	150
Capitolul 8.....	199
Capitolul 9.....	218
Capitolul 10.....	243
Capitolul 11.....	283
Capitolul 12.....	321
Capitolul 13.....	347
Capitolul 14.....	355
Capitolul 15.....	377
Capitolul 16.....	405
Capitolul 17.....	422
Capitolul 18.....	428

CAPITOLUL 1

Razele calde ale soarelui învăluiau grădina într-un sărut duios. Sub cireșii înfloriți Maya admira cu bucurie toată splendoarea aceasta. Era îmbătată de mireasma dulce a florilor și de zumzetul albinelor, care dansau în jur. Cât de frumoasă e gingășia primăverii! Anotimpul renașterii. Pășind în iarba moale, o creangă împovărată de flori i-a atins fața, conducându-i gândul pe cărările unei amintiri. Așa de mult a trecut de atunci... dar în sufletul ei tabloul era păstrat cu atâta sfințenie, ca și cum ieri s-ar fi petrecut totul.

Avea douăzeci și șase de ani. Era aprilie, luna în care cântecele păsărilor se contopesc într-un canon închinat lunii, stelelor, dragostei. A fost rugată să interpreteze rolul Cio-cio-san din "Madama Butterfly" de Puccini. Datorită talentului ei deosebit, deja se bucura de un renume. La început nu a vrut să accepte. Părțile vocale erau foarte grele și considera că nici nu este destul de matură pentru intensitatea trăirilor cu care se confrunta tânăra femeie japoneză. Dar, în același timp, era atrasă de profunzimea cunoașterii lumii interioare a unei astfel de femei. A început să studieze partitura. Cânta cu atâta frumusețe și însuflețire încât oricine o asculta izbucnea în lacrimi.

Cum e posibil – se întreba – ca o fată de cincisprezece ani să fie capabilă de asemenea sentimente? Probabil trebuie să ai o demnitate, o ținută interioară puternică, să nu te lași dominată de ispită între timp – înșira mai departe firul gândului. Sau

dragostea adevărată se oferă doar dintr-un loc unde, cu cât dai mai mult, cu atât crește și se cristalizează mai tare izvorul care-i dă naștere? Locul acela... inima... este atât de mic, dar cele mai frumoase comori își au originile în seva ei. Ceea ce merită trăit și făcut e întipărit acolo. Tot ce este măreț și desăvârșit crește de acolo. Mai trebuie doar să descifrăm aceste semne ce creează bolta înstelată deasupra destinului nostru. Sau destinul nostru e acoperit de un văl pe care noi țesem diamantul visurilor noastre?

Maya a rupt câteva flori de pe creangă și le-a pus în spatele urechilor. Unde este fata aceea de acum paisprezece ani – se întreba, zburând mai departe cu nostalgie pe aripile amintirilor.

Deja atunci, în tinerețe, nu-i plăcea deloc să facă lucrurile de mântuială. Deși partitura de Butterfly o știa, nu reușea să se implice pe măsura așteptărilor față de ea însăși. La repetiții, deși toată lumea era mulțumită și o admira, simțea un gol imens, care își puneva amprenta pe latura interpretativă. Și atunci, fără să ascute de nimeni, a decis. Știa că, pentru a înțelege rolul, trebuie să cunoască mai îndeaproape viața japonezilor. Spre uimirea acelor artiști cu care lucrase, a anunțat că a cerut un concediu de o lună, pentru o călătorie în Japonia.

Era noapte când a ajuns în Kyoto. Luminile din aeroport păreau ogindiri ale razelor lunii pline de pe cer. În timp ce cobora din avion, pe Maya o cuprinse o liniște profundă. Parcă ar fi ajuns acasă după o călătorie lungă. Mereu era fascinată de nou, pe care îl provoca prin acțiunile sale. Nu îi era teamă de necunoscut. Atunci începea să trăiască cu adevărat, când putea să-și satisfacă toate chemările inimii.

Ajungând la hotel, nu a reușit să adoarmă. A deschis larg ferestrele. O grădină superbă se întindea în

fața ei. Și-a prins părul răvășit cu câteva ace și a fugit afară. Lumina argintie a lunii se revărsa peste pajiștea moale, în care din când în când se auzea zumzetul unei albine somnoroase. De atâta încântare și-a scos pantofii, continuându-și plimbarea desculță. Printre copacii înfloriți a zărit trunchiul gros al unui arțar bătrân. S-a apropiat de el. Era atât de frumos. Coroana lui înota în lumina sclipitoare a stelelor, iar crengile ca niște brațe întinse spre cer, se pierdeau în bogăția frunzelor, marcând sub învelișul acestora doar o linie vagă, întunecată, greu perceptibilă. Inspira atâta putere, dar totodată atâta umilință. Privindu-l, și-a spus: "Tot ce e măreț poartă în el și semnul umilinței. Altfel... cum ar putea să se dezvolte mai departe? Salcia ar fi la fel de frumoasă dacă nu s-ar închina în bătaia vântului, atingând cu crengile sale suprafața apei unduioase? Cu siguranță, nu." Uitându-se pe cer s-a gândit că mereu a fost atrasă de Orient, o lume plină de mister și fascinație. Acum era acolo, într-unul din cele mai frumoase locuri din Japonia, în Vechiul Oraș Imperial. Nu ar fi putut să descrie trăirile ce au pus stăpânire pe ea. Erau mult prea puternice. Senzațiile prin care trecea nu puteau fi exprimate prin intermediul cuvintelor. Încă nu. Sufletul ei înflăcărat zbura. Viața îi părea atât de frumoasă! O curgere continuă în care minutele trec cu nepăsare. Totuși, în clipele acestea eterne, umplute cu atâta bogăție, parcă și timpul s-ar opri. Totul e o încântare. Totul e un dans. A rupt o creangă înflorită și s-a dus înăuntru, în camera ei. Un vâl purpuriu se așternea peste cer. Din spatele munților se întindeau tot mai sus primele raze ale soarelui. Copacii însetați s-au întors spre el, oferindu-și crengile îmbrăcate cu frunze de un verde crud și florile îmbălsămate. În lumina revărsatului zorilor, printre tonurile purpurii erau întrețesute fire din raze de aur. Păsările cu cântecul lor

au început să sărbătorească ziua ce venea. Maya și-a desfăcut geamantanul. A scos din el piaptănul, pasta -, periuța de dinți și trei lumânări parfumate roșii, apoi a dat drumul la apă în baie. A aprins lumânările și și-a scos hainele de pe ea. În fața oglinzii își studia atentă trăsăturile. Nu se considera o frumusețe, dar accepta imperfecțiunile ei ca pe ceva care face parte dintr-un tot unitar, adăugând nuanțe interesante expresiei feței. Părul lung, blond, moale, era prins în coc cu neglijență. Coafurile prea aranjate nu îi plăceau deloc. Buzele cărnoase și nasul prea fin nu se armonizau, dar tocmai asta credea că o face originală. Însă ochii... strălucitori, mari, vezri, cu sprâncene frumos arcuite și gene dese, care în clipele de tristețe îi umbreau fața ca o perdea bogat ornamentată, iar în momentele de fericire tremurau ca și aripile fine ale rândunicilor când cad peste ele picături de ploaie. Statura ei mică, talia subțire, picioarele lungi, sânii copti, o făceau să pară fragilă. Dar nu era. Dispunea de forță interioară. Pentru ea nu existau lucruri imposibile de făcut, de atins. Era o adevărată luptătoare, o amazoană pierdută din vechi timpuri. Și-a desfăcut părul și s-a întins în cadă. Când și-a simțit trupul în brațele blânde ale apei, a închis ochii. Pentru ea baia de dimineață era un ritual. În momentul acela i se trezeau nu numai corpul, ci și toate simțurile. Cugetul își lua din nou zborul spre măreția plutitoare a lumii. Mirosul de lavandă al săpunului îi plăcea foarte mult. Purta cu el o amintire ruptă dintr-o parte din lucrurile dragi de acasă. Dar acum era în Kyoto. Era hotărâtă să savureze fiecare moment petrecut în paradisul acesta al Orientului. Voia să se piardă în el. După ce și-a uscat părul, a scos cosmeticele din portfard și s-a machiat puțin, cu mult bun gust, evidențiind ochii prin conturul negru și rimel, iar buzele cu puțin lip gloss de culoarea piersicii. A luat niște blugi

pe ea, un tricou mov cu umărul puțin căzut și niște sandale cu bentițe subțiri din material de jeansi. Era tânără, dornică să pornească la descoperirea unei lumi. În rucsac și-a pus doar portmoneul și aparatul de fotografiat. Nu știa ce o să facă o lună întreagă aici, dar nici nu voia, pentru că adora improvizațiile. Cărările știute dinainte îi păreau insipide.

Orașul palpita. Incredibil! Aproape toți oamenii de pe stradă zâbeau. Cât de grațioase erau femeile în chimonourile lor colorate și frumos țesute. Iar chipurile bărbaților care le însoțeau străluceau de atâta admirație și atenție. Ce dragoste frumoasă trebuie să sădească unul în sufletul celuilalt. Începea să intuiască sâmburele unui sentiment curat și puternic, precum cel al lui Cio-cio-san. Putea citi atâtea lucruri de pe fețele tinerelor... Chiar dacă unele rămâneau nerostite, neștiute poate nici chiar de ele însele.

A ajuns în fața unei ceainării. Înaintea ei se întindea lacul, în a cărui oglindă munții se reflectau cu o frumusețe desăvârșită. Podul ce o lega de mal era împodobit de flori de primăvară. În jur domnea liniștea. De undeva, din depărtare, se auzea cântecul păsărilor în zbor. Maya a ocupat un loc pe terasă și a început să fie atentă la oamenii care o înconjurau. La masa de lângă, trei fete tinere povesteau ceva și râdeau cu poftă. A înțeles din intonația vocilor lor și din faptul că atât de des își lăsau privirile în jos cu fețele îmbujorate, că era vorba despre bărbați. Aveau în jur de șaisprezece-șaptesprezece ani. Puțin mai încolo o familie își savura ceaiul și prăjitura, fără să scoată vreun cuvânt. Este greu de crezut că între persoanele acestea există iubire. Doar obișnuința îi mai leagă. Sau, momentele de tăcere au o încărcătură specială? Poți să-ți exprimi trăirile interioare mai subtil în felul acesta, decât aranjându-le pe șiragul gândurilor? Ah,